

PREOTUL GRIGORE MIHALACHE

Părintele Grigore Mihalache s-a născut la 26 decembrie 1896 în comuna Coțofenii din Dos, Raionul Filiași, din părinții Ion și Maria, având patru frați. A învățat carte la școala din comuna natală, iar seminarul l-a absolvit la Râmnicu Vâlcea. S-a căsătorit, la 15 septembrie 1919, cu d-ra Maria.

Dintr-un certificat, eliberat de Arhiepiscopia Craiovei la 22 martie 1958, aflăm locurile în care a funcționat părintele Mihalache de-a lungul celor 58 de ani de slujire în ogorul Domnului:

- la 15 aprilie 1919 a fost numit cântăreț bisericesc la Parohia Coțofenii din Dos, Raionul Filiași, cu ordinul 1290/1919 al Sfintei Episcopii a Râmnicului – Noul Severin;

- la 15 noiembrie 1919 a fost numit preot la aceeași parohie, cu ordinul 3399/1919 al Eparhiei Râmnicului;

- la data de 1 octombrie 1921 a fost hirotosit duhovnic;

- la data de 1 iulie 1922 a fost transferat la Parohia Predești, Raionul Craiova, cu ordinul 4121/1922 al Episcopiei Râmnicului – Noul Severin;

- la 15 ianuarie 1927 a fost transferat la Parohia Sf. Ilie din Craiova, cu ordinul 355/1927;

- la 2 iulie 1929 a fost transferat la Parohia Obedeanu din Craiova cu ordinul 8403/1929;

- la data de 1 februarie 1943 a fost transferat la Parohia Sf. Nicolae Amaradia;

- la 15 iunie 1958 s-a pensionat, însă, a rămas îmbisericit la aceeași parohie, unde a slujit până la sfârșitul vieții, la 18 februarie 1977.

Aici, a locuit în casa parohială din str. Amaradia, în camerele din spate, împreună cu soția sa. Aceasta, a continuat să locuiască în casa parohială și după decesul părintelui, figurând în evidențele parohiale până în anul 1982.

Pentru scurt timp, între anii 1927-1928, a îndeplinit funcția de protoiereu al Județului Dolj.

În ceea ce privește activitatea sa pastorală și obștească, aceasta este descrisă, cu finețea caracteristică părintelui, într-un raport al său, adresat I.P.S. Mitropolit Firmilian la 30 iulie 1956:

„... îmi permit ca, în scurt, să trec în revistă câteva din înfăptuirile mele în cei 38 de ani de activitate socială:

a) Sublocotenent de front în primul război mondial, la întoarcerea în satul natal, în amintirea celor răpuși de gloanțe și boale, care nu s-au mai întors acasă, am ridicat în 1919/20 un monument din piatră.

b) Ca revizor contabil, am înființat Banca Populară Albina din Comuna Coțofenii din Dos și marea satisfacție am avut-o când, din primele fonduri, am cumpărat unui sătean o pereche de boi, în locul celei ce-i murise.

c) Ca preot, am pus temelie bisericii din Comuna Coțofenii din Dos, am reparat biserica din Comuna Predești, am făcut lucrări de reparații și reconstruire la biserica Obedeanu. La biserica Sf. Nicolae Amaradia am reparat acoperișul turlei, gardul de zid și altele...

d) Ca învățător cu diplomă și președinte al Comitetului școlar județean, am construit zece școli (Coțofenii din Dos, Rasnic, Obedin etc.), am reparat cinci și altele le-am înzestrat cu mobilier și material didactic. Am mai distribuit la școli zece aparate radio.

e) Ca profesor în învățământul muncitoresc, la catedra de cultură generală, timp de 15 ani, și delegat inspector muncitoresc, am colaborat la dezvoltarea școlii și îmbunătățirea morală și materială a ucenicilor, precum și la achiziționarea unui local de școală, înzestrându-l cu mobilier și material didactic modern...

Toate acestea le-am făcut nu pentru lauda mea, ci pentru ridicarea culturală, morală, religioasă și economică a neamului meu...”

Părintele Elefterie Marinescu, de la biserica Sf. Gheorghe Vechi din Craiova, în lucrarea, păstrată în manuscris, „La Biserica Sf. Gheorghe Vechi” – Craiova, 1982, evocă în cuvinte emoționante personalitatea părintelui Mihalache: „Pr. Grigore Mihalache, paroh la biserica „Obedeanu” și Protopop al județului Dolj. Profesor suplinitor de religie la o Școală de Ucenici din Craiova. Mai întâi ofițer de rezervă, sublocotenent de Cavalerie în războiul din 1916-1918, apoi preot la țară și apoi la biserica „Sf. Ilie” în Craiova și în alte biserici,

tot în Craiova, în supliniri. Preot liniștit și smerit. Cum umbla și puțin neglijent, să nu-și facă ghetele cu cremă prea în fiecare săptămână, sau să-și curețe pălăria cu peria, sau să uite că zilele trecute a mers prin noroi sau l-a stropit o mașină din întâmplare, sau punea căciula iarna, și mai așa cum o fi, cine îl vedea mergând pe stradă singur și încet și liniștit și fără grabă și în gânduri solitare, abia mișcându-se... ar fi crezut chiar că este un preot pierdut în visuri sau un biet om rătăcit, sărmanul, bătut de cine știe ce necazuri, scăpat din foc ori din vreun accident, Doamne ferește!... Părea foarte amărât. Nu se băga, nu se vâra. Nu se înghesuia să vadă ce-o fi cu lumea asta de nu mai stă acasă!... El se ferea să nu încurce lumea în unghere, mai la o parte, ori în marginea asta a trotuarului, ori în partea ailaltă, pe unde nu trece mai nimeni, să nu împiedice un copil! Mergea încet, se uita, vedea el ce vedea, dar, parcă îi era frică! Era numai cu gândurile lui. Asta era, sigur era. Nu era singur. Și aici este toată povestea vieții lui. Dacă nu era un poet cu toată lira lui de artist în versuri, dar tot era o parte, în sclipiri, era însă un meditativ, un gânditor, un filosof, cam în partea aia, cam ca Diogene Atenianul, cu lampa aprinsă ziua în amiaza mare, iar părintele Mihalache, cu ghetele nefăcute, tot în gânduri ca Diogene. Asta v-o spun sigur de mine. Am auzit și pe alții întrebându-se: „Ce-o fi cu popa Mihalache? Ia uite pe Mihalache! Parcă s-a uitat pe drum!” Toată lumea îl râdea. Mai toată lumea.... Dacă da cu ochii și îl vedea, nu-l lăsa nevăzut. Și atenția aceasta ar fi putut să fie și atenția survenită pentru Diogene în agoraua Atenei și atenția pentru un Păcală; dar tot la psihologie trage.

Popa Mihalache a fost gânditorul preot Mihalache, care trăia în lumea lui neglijentă în afară, la călcâiul ghetelor, și curățat și aranjat în gânduri cugetate, măsurate, așezate succesiv cum s-au ivit, cum s-au născut unele dintr-altele, cum s-au adunat, cum se contrazic, cum se combat, paradoxuri...

L-am prins de câteva ori, din întâmplare, în postura asta filosofică a unui om, nu a unui preot, care se perie regulat cu peria de haine înainte de a pleca pe stradă sau la serviciu, fie vorba între noi.

Dar eu dacă descopăr un om care face filosofie și de aceasta pe drum îmi place, îmi place că nu stă degeaba, se frământă în sine să găsească un ton plăcut, să asculte o voce frumoasă, să se mângâie cu ea... și mă bucur și mai mult când omul acesta este și preot.

L-am prins pe părintele Mihalache și am descoperit un om. Până la sfârșit de tot am găsit un Preot, mult mai mult decât un om.

Aveți „puțintică răbdare”. Mă justific.

L-am surprins în meditație. Era numai cu gândurile de vorbă, și când m-a văzut a tresărit. I s-a părut, și eu am avut această senzație, că l-am prins, cum se spune, „asupra faptului!”

Așa este și când filosofezi, chiar ușor să nu tulburi lumea, ca și când ai face ceva care nu este permis. O fi vreo asemănare cât de cât între a fi surprins când faci ceva și între a fi surprins când gândești ceva care te surprinde pe tine însuși prin acel inedit, nu știu. Las acest lucru să-l dezlege filosofii de catedră.

Eu l-am surprins pe părintele Mihalache cu praf pe ghețe, că s-a recules și când a început să-mi spună dintr-o revistă și dintr-alta, care reviste nu aveau nici o legătură cu praful de pe ghețele părintelui Mihalache, și ce idei i-au venit și cam ce ar ieși din această dezbatere cinstită, am uitat de neglijența reală sau presupusă.

Văzusem și până aci pe părintele Mihalache, dar de aci înainte l-am văzut mai bine. Și scena s-a mai repetat, tot din întâmplare, între amândoi. Și s-a descoperit oficial, într-o conferință lunară preoțească, în care părintele Mihalache a luat cuvântul, în care a strălucit cu contribuția Sfinției Sale filosofice.

Sfinția Sa a fost cărturar, un om al cărții și al sufletului de păstor. Sfinția Sa a fost preotul care s-a îngrijit mai mult de cele dinlăuntru ale sale, de cele ale spiritualității sfinte și profane. Preot sărac, fără copii, și-a îngrijit nu numai nepoții și nepoatele, arătându-le calea vieții și ajutându-i, dar într-un mare an de secetă în țară, în Moldova, când moldovenii au ajuns până în piața Craiovei cu păsări și animale, să le vândă, că mureau de foame, părintele Mihalache cel cugetător și cinstit și sărac și bun la suflet, dar cu ghețele uitate să le mai facă cu cremă, s-a întors la casa parohială a bisericii „Sf. Nicolae-Amaradia”, din Piața Craiovei, de mână cu o fetiță de 7-8 ani a unui moldovean necăjit, care mai avea și alți copii. A adoptat-o legal de copilă a sa și a crescut-o ca atare.

Când a încetat din viață Părintele Grigorie Mihalache, la 1977 februarie 18, multe lacrimi s-au vărsat de către nepoate și nepoți și rude și de preoți și de prieteni; dar nici o lacrimă n-a fost mai simțită, mai adâncă, mai plină, mai aprinsă, mai nestinsă ca lacrima mistuitoare a copilei, acum fată mare, de lângă sicriul Părintelui Grigorie Mihalache, cel cu iubirea de aproapele.

Și cu aceasta s-a împlinit toată filosofia; dar în noianul de gânduri care l-au vânzolit în tot felul în fiecare zi, ista singur că a păstrat pentru sine și a lăsat și altora ideea de fond, mai mult decât formula înșelătoare din afară. Patriot și ortodox.”

Dumnezeu nu i-a dăruit prunci, însă, a înfiat o fată, așa cum singur relatează într-un raport din data de 4 decembrie 1956 adresat I.P.S. Mitropolit Firmilian: „La 9 septembrie a.c. a trebuit să fac alte cheltuieli cu căsătoria unei fetițe, aruncată de la sânul părinților săi din Vrancea, de foametea ce a bântuit acum 10 ani Moldova, la un azil din orașul nostru, de unde am luat-o în vârstă de 9 ani, am adăpostit-o, am hrănit-o, am îmbrăcat-o, înzestrând-o și pregătind-o pentru viață cu meseria de croitoreasă.”

În parohie mai sunt încă enoriași care își amintesc cu emoție de smeritul părinte Mihalache, precum d-l Beculescu Ovidiu, al cărui tată, Beculescu Mircea, fost episcop al bisericii, a fost prieten foarte apropiat al părintelui. Acesta mărturisește că familia sa, care locuia vis-a-vis de biserică, pe strada Domniței, în perioada de după război, prigonită de comuniștii instalați la putere,

deposedată de case, cu copiii alungați din școli, a primit ajutorul părintelui în clipe de cumplite lipsuri materiale.

Părintele Grigore Mihalache rămâne în memoria vie a parohiei noastre ca un preot smerit, caracterizat prin finețe sufletească și discreție, aplecat, mai ales, spre cele duhovnicești, precum meditația și ajutorarea celor aflați în nevoi.

Pr. Florin Bonea
Parohia Amaradia
19 martie 2012